

naar der fra Krigsbestyrelsens Side anmodes om den her foreslaaede i og for sig meget lille Rettelse i Krigsministeriets Ordning. Det er ikke billigt eller rimeligt at forlange, at disse Mænd som Departementschefer skulle gjøre samme Tjeneste som Departementschefer i de andre Ministerier og saa ikke stille dem paa lignende Maade, saafremt man da ikke vil give dem en meget høiere Lønning; men det er der jo ikke Tale om. Det er i Virkeligheden et Billighedskrav og et efter min Formening saa stærkt Billighedskrav, at hvis de to Embedsmænd skulde blive affedigede, maatte det ligefrem være Regjeringens Pligt at komme til os med Forlangende om extraordinær Pension til dem, og jeg troer ikke, vi kunne negte dem en saadan, ligesom vi jo ingenjunde have negtet extraordinær Pension til afgaaede, konstituerede Udskrivningschefer. Jeg henstiller altsaa til det høie Thing, at man dog ikke vilde tænke saa meget paa den Revision, som ogsaa jeg ønsker, at vi maatte komme til saasnart som muligt, men derimod tage Hensyn til disse Mænds personlige Stilling og af Billighed give dem, hvad der forlanges. Under Nr. 90 har det erede Flertal stillet Forslag om, at der ikke skal gives Lønnings-tillæg til Reservereintendanterne. Det er en gammel Sag, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, Mindretallet er enigt med Ministeren i, at med den meget lave Gage, Reservereintendanterne nu have, er det meget vanskeligt at holde deres Nummere besatte, og til Syvende og Sidst ere de i en noget for betroet Stilling til, at man bør udsætte dem for de Fristelser, som dermed følger ved saa lave Lønninger som dem, de for Diebliffet have. Jeg troer, at det vilde være i Herrens Lære, om man gav denne lille Bevilling af 2,500 Kr. aarlig. Under Nr. 95 har Flertallet ment, at den forhøiede Leie af Samlings- og Undervisningslokaler samt Munderings- og Raabenkamre meget vel kunde spares. Mindretallet er ikke enigt med Flertallet heri. Vi indrømme vel, at en Del af den forlangte Sum nok vilde kunne spares; men paa den anden Side kunne vi ikke se bort fra, at noget af Summen vistnok ligefrem kan indtales for Retten af vedkommende Kommuner, og med Hensyn til den anden og større Del af Summen taler i høit Grad Billighed for ikke at negte den. Vi anse det ikke for rigtig, at Staten overfor Kommuner og Private benytter sin Magtstilling til at trykke Leien ned under det naturlige Maal, og vi have ikke af de Oplysninger, der ere bleve os forelagte, set, at der er fordret urimelig Leie; ikke paa et eneste Sted. Under Nr. 102 komme vi til Spørgsmaalet om, hvorvidt Remonteringsudgiften kan betragtes som kalkulatorisk eller ikke. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at gjøre den Bemærkning mod den meget erede Ordfører, at det er ikke nogen ny Theori, Krigsbestyrelsen her har opfundet; det er den gode gamle Theori, at Fi-

nantsloven er et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, og at derfor, naar der findes en Lov, som bestemmer, at der skal være et vist Antal Heste ved Hæren, og denne Lov er saa tydelig og bestemt som ønskelig, saa er det Krigsbestyrelsens Pligt at sørge for, at Hestene ere tilstede. Den Sum, der er bevilget, skal den anvende med saa stor Økonomi som muligt, altsaa søge at faae Hestene saa billigt som muligt; men er det ikke muligt for Krigsbestyrelsen at faae dem for den Sum, der er bevilget, saa er det dens Pligt, uden at den behøver at lade Summen komme op paa Tillægsbevillingsloven, at afholde de nødvendige Udgifter, og det bliver da en Statsrevisions-sag at tage under Overveielse, hvorvidt Krigsbestyrelsen har handlet forsvarligt eller ei, det vil sige: hvorvidt den har taget alle økonomiske Hensyn, der bør tages; men Hestene skulle være tilstede, saalænge vedkommende Lovparagraf ikke er hævet. Under Nr. 105 er der et Spørgsmaal om Dagpenge, hvor Flertallet ligeledes har søgt at gjøre gjældende, at den hertil bestemte Sum skal ubetinget overholdes. Denne Sum er ikke kalkulatorisk i samme Betydning som den foregaaende; men det er en anslaaet Sum, som anvendes efter visse bestemte Regler, og de Herrer ville meget let kunne se, at det er umuligt at stille den Forbring ubetinget op, at Summen ikke maa overskrides. Ogsaa der vil Spørgsmaalet til Syvende og Sidst blive det: Har Regjeringen ved Anvendelsen af Lovbestemmelserne om Dagpenge handlet forsvarligt eller ikke, saa det vil blive først en Statsrevisions-sag og derefter en Decisions-sag her i Rigsdagen. — Der er et af Forslagene, som hele Udvalget er enigt om, men som jeg dog vil tillade mig at omtale med et Par Ord; det er Forslaget under Nr. 110 om at nedsette, eller rettere sagt, stryge den forlangte Sum af 5,000 Kr. til Oprensning af Citadellens Fæstningsgrave. Flere Aar itræk har dette Spørgsmaal ligget for og jeg tror, man maa indrømme, at Tilstanden ude i Kastellet er i højeste Grad uforsvarlig. Det er ikke rigtig at Staten overfor dens Bestillingsmænd at lade dem bo i saa ufunde Boliger som dem, der nu findes i Kastellet. Denne Usundhed fremkommer ved, at Vandstanden i Kastelsgraven er for høit, og dette er atter begrundet i det Muddet, der efterhaanden i Tidernes Løb har samlet sig der, og at man, for ikke at faae ligefrem Epidemii derude, er nødt til at holde Vandstanden saa høit. Naar imidlertid Mindretallet er gaaet sammen med Flertallet om dette, er det, fordi vi have ment, at det vilde være rigtigt og naturligt af Regjeringen at tage Spørgsmaalet under nøie Overveielse, som det forekommer mig der har været al mulig Opfordring for Krigsbestyrelsen til allerede at have gjort ved, at denne Sum er negtet i flere Aar, saaledes at der kunde til næste Aar foreligge os en Plan om, hvad der egentlig skulde gjøres for disse Graves Oprensning; thi